

ΑΠΟΦΑΣΗ 211/2009
(Αριθμός κατάθεσης αγωγής 615/8.11.2005)
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ελισάβετ Λαφάρα, Πρωτοδική, που ορίστηκε από την Πρόεδρο Διοίκησης του Πρωτοδικείου Χανίων και από τη Γραμματέα Νεκταρία Βοτζάκη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 26 Φεβρουαρίου 2009, για να δικάσει, μετά από αναβολή κατά την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 23ης. 11.2006 και της 14ης.2.2008, την αγωγή με αριθμό κατάθεσης 615/8.11.2005, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Στουρνάρη αρ.39 και εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρό του Μάρθα Καραγιάννη, ηθοποιό, 2) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Σαπφούς αρ.10 και εκπροσωπείται νόμιμα, 3) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Πατησίων αρ.130 και εκπροσωπείται νόμιμα και 4) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO» που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, στην οδό Αριστοτέλους αρ.65 και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας τους δικηγόρου Χανίων Μάρθας Κοτσώνη, η οποία νομιμοποίησε τη δικηγόρο Αθηνών Έλλη Ρούσου, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στα ....., στην ..... και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου Τριανταφυλλιάς Σπάρταλη, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του Ν.2121/93 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν.3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν.2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην ανατροπή χρήσης της ερμηνείας ή της εκτέλεσης πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως (άρθ.14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και του παραγωγού του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα

δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αντικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή (Βλ.ΕφαΘ 1388/2000 ΕλλΔνη 41, σελ.408). Εξάλλου, το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με το Ν.3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (§1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (§2), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παρ.3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν.3057/2002, καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. 2. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται στο αρμόδιο δικαστήριο. 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παρ.1 εδ. β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παρ.2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου, σύμφωνα με τη παρ.2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι ο καταρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Για αυτή τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθ.3§2) καθίσταται σαφές ότι βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης,

χρήσης ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διάταξης, είναι προφανές ότι το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι να γίνεται κάτω από συνθήκες που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (Βλ. ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44, σελ.1481). Αρκεί η παρουσία του κοινού να είναι ενδεχόμενη. Απαιτείται, δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης» κατά τον ορισμό του άρθ.3§2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Δημόσιος δε χώρος είναι κάθε χώρος, όπου καταρχήν ο καθένας μπορεί να έχει προσπέλαση, έστω με ορισμένο αντάλλαγμα, που μπορεί να συνδυάζεται με το αντάλλαγμα για άλλες υπηρεσίες σχετικές με το χώρο αυτού (Βλ. ΑΠ 107/2003 ΕλλΔνη 44, σελ.1480). Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν.2121/93, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραιάς), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ίδιου και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε απόβλεψε ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μόνιμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραιάς που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (Βλ. Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ.2002, σελ.217, Καλλινικό, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ.2000, σελ.112, Λ. Κοτσιρή, «Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002, σελ.251). Άλλωστε, το ανωτέρω νομικό ζήτημα τέθηκε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) από το ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, το οποίο, κατ' εφαρμογή του άρθ.234§2 της ΣυνθΕΚ, υπέβαλε προδικαστικά ερωτήματα στο ΔΕΚ, επί των οποίων εξεδόθη η από 7 Δεκεμβρίου 2006 απόφαση αυτού (υπόθεση O-306/05 Sociedad General de Autores y Editores de Espania (SGAE) κατά Rafael Hotels SA). Σε απάντηση των άνω προδικαστικών ερωτημάτων το ΔΕΚ, μεταξύ άλλων, έκρινε ότι «1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά,

από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθ.3§1 της οδηγίας 2001/29/EK, 2) ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσιάσεως έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεόρασης πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθ.3§1 της οδηγίας 2001/29/EK» (Βλ. ΕφαΘ 7196/2007, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (αρθ.49§3). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δε μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά (αρθ.49§2) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής (Βλ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 153, 160, 190-191, Καλλινίκου: Τα θεμελιώδη θέματα το νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα σελ.39 επ.).

Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49§1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσίασης στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτέλεσής τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως, οι νόμοι 2121/93 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001, σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως, δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Εξάλλου, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6-2-2003 στη υπόθεση 245/00 (Βλ.Αρμ.2003, σελ.1699), αποφαινόμενο επί του προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Moge Raad det Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8§2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανάκουσε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων, ήτοι αφενός ενός ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων και αφετέρου ενός ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης, με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής καταβαλλόμενης στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας». Με την ίδια δε απόφαση κρίθηκε ότι η ανωτέρω οδηγία δεν απαγορεύει υπόδειγμα υπολογισμού

της εύλογης αμοιβής περιλαμβάνουσα μεταβλητούς και σταθερούς συντελεστές, στο μέτρο που το εν λόγω υπόδειγμα είναι ικανό να οδηγήσει στην επίτευξη κατάλληλης ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων των ως άνω ενδιαφερομένων. Συνεπώς και στην υπό κρίση περίπτωση, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ως άνω δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα-ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες των ξενοδοχείων («κοινό» υπό την προαναφερόμενη έννοια) από τις εγκαταστημένες στα δωμάτιά τους συσκευές τηλεόρασης, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν και ως προεκτέθηκε συντρέχει δημόσια εκτέλεση, υπό την έννοια του άρθ.352 του Ν.2121/93, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν.2121/93. Το Δικαστήριο θα καθορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που θα λάβει υπόψη του είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο σε σύγκριση με άλλες περιοχές, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο -αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό-, ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τούτων, η δυνατότητα (από άποψης χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της Ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης τούτων, οι συμβατικά οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης των έργων που προστατεύονται από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας από τους πελάτες του ξενοδοχείου κατά την παραμονή τους στα δωμάτιά τους, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καταβάλλονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων σε άλλα κράτη-μέλη της Κοινότητας. Περαιτέρω, ο Νόμος 2121/93 στο άρθρο 55§2 αυτού, τα οποία σύμφωνα με το άρθ.58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σε αυτούς από τους πνευματικούς δημιουργούς είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα τούτων και τούτο δε χωρίς να χρειάζεται να διακρίνουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους ως άνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των αιτουμένων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας αποδεικνύονται ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων και επίσης χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή τους, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν σ' αυτούς μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Είναι προφανές ότι ο νομοθέτης, προς διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για τη νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η

αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους (συγγενικό) δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τούτων, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, οι οργανισμοί κατ' άρθρ. 57§1 του ίδιου νόμου, δε μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, να αρνηθούν σε δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας δικαιωμάτων του, που αποτελούν αντικείμενο της διαχείρισης των οργανισμών. Σημειωτέον ότι ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55§3 ότι «για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι ο νομοθέτης με το άρθρο 44§1 όρισε καταρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες, να καθορίσουν με κοινή συμφωνία τους το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων (Βλ. ΕφΑΘ 3058/2005, ΔΕΕ 2005, σελ.1179, ΠΠρΘεσ 9327/2008, Αρμ.2008, σελ.1503, ΠΠρΘεσ 3953/2008, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 22794/2007, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 18762/2007, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 22795/2007, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 40479/2007. Α' Δημοσίευση. ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 258/2006, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 504/2006, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 23398/2006, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 27102/2006, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 36047/2005, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 37632/2005, Α' Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος).

Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 51§4 του ν. 2121/1993, ο πρώτος για τους ηθοποιούς, ο δεύτερος για τους μουσικούς, ο τρίτος για τους τραγουδιστές και ο τέταρτος για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους (ηθοποιούς, μουσικούς, τραγουδιστές, παραγωγούς), τα ονόματα των οποίων αναφέρουν στην αγωγή, να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς ποσοστιαία αμοιβή, να εισπράττουν την αμοιβή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπεται από το άρθρο 18§3 του ν. 2121/1993 και να τη διανέμουν μεταξύ των δικαιούχων, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων ή των δικαιοδόχων τους και να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττομένων ποσών. Ότι συνέταξαν από κοινού το διαλαμβανόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν στο κοινό με τη νόμιμη δημοσίευσή του, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την εναγομένη, που διατηρεί εντός της πόλης των Χανίων ξενοδοχείο κατηγορίας 4 αστέρων, σε υπογραφή συμφωνίας και την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα η εναγομένη, μέχρι την κατάθεση της κρινόμενης αγωγής είναι

αδιάφορη και αδιάλλακτη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρότι με τη χρήση του ραδιοτηλεοπτικού ρεπερτορίου και δη των δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικόγραφο της αγωγής μουσικών τραγουδιών και τηλεοπτικών ταινιών ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία της στα ... δωμάτια που διατηρεί και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδα της. Κατόπιν τούτων, ζητάνε, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου τους, α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς τηλεόρασης και ραδιοφώνου που χρησιμοποιεί η εναγομένη, μεταδίδοντας ραδιοτηλεοπτικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο ξενοδοχείο της σε καθημερινή βάση, για το μεν έτος 2003 στο ποσό των 6.241,50 ευρώ συνολικά (0,15 ευρώ X 114 δωμάτια X 365 ημέρες), και για το έτος 2004 στο ποσό των 7.489,80 ευρώ συνολικά (0,18 ευρώ X 114 δωμάτια X 365 ημέρες), β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει τα αιτούμενα ποσά συνολικού ύψους 13.731,30 ευρώ (6.241,50 + 7.489,80) ως εύλογη αμοιβή, νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση, άλλως δε κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, γ) να καθοριστούν ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες) τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, ήτοι 50%, 25%, 12,5% και 12,5% κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσά, αντίστοιχα, δ) να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και ε) να καταδικασθεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών τους εξόδων ποσού 1.400,00 ευρώ, τα οποία καλύπτουν έξοδα σύνταξης και κοινοποίησης εξωδίκων, αίτησης, αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου τους κτλ., στα οποία οι ενάγοντες αναγκάστηκαν να υποβληθούν λόγω άρνησης της εναγομένης να συμφωνήσει να καταβάλει την εύλογη αμοιβή τους.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η ένδικη αγωγή αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται στο παρόν δικαστήριο (άρθ.49§1 εδ. ε' του ν. 2121/1993, όπως αυτό τροποποιήθηκε και ισχύει και 2§1 της κυρωθείσας από το ν. 2054/1992 διεθνούς σύμβασης της Ρώμης της 26.10.1961, 22 και 25§2 ΚΠολΔ), για να εκδικασθεί κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, είναι δε ορισμένη παρά τον ισχυρισμό της εναγομένης ότι η κρινόμενη αγωγή πάσχει από αοριστία καθόσον δεν γίνεται από τους ενάγοντες αναλυτική αναφορά α) των συγκεκριμένων έργων των μελών που αφορούν, β) των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, τους οποίους εκπροσωπούν, των έργων αυτών, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες των αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους ανήκουν οι ως άνω δικαιούχοι, καθώς και γ) των συγκεκριμένων συμβάσεων αμοιβαιότητας που οι ενάγοντες, όπως διατείνονται, έχουν συνάψει με τους αλλοδαπούς αυτούς οργανισμούς, ενώ δεν διευκρινίζουν και δεν εξειδικεύουν ούτε τη σχέση που συνδέει τούτους (ενάγοντες) με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής. Ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτέος στο σύνολό του, καθώς, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν αναλυτικά στην παραπάνω μείζονα σκέψη, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης η αναφορά στο δικόγραφο τους ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, όπως πράγματι πράττουν με το δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής τους και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, χωρίς να απαιτείται ούτε η διευκρίνιση της επιμέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ.β' του προαναφερόμενου άρθρου του ν. 2121/1993, αυτοί (ενάγοντες) νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς) ούτε να αναφέρουν τις συμβάσεις αμοιβαιότητας που έχουν συνάψει με τους εν λόγω αλλοδαπούς οργανισμούς. Περαιτέρω, η κρινόμενη

αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (ν. 2054/1992), 46§3 εδ.β' και §5 εδ.β', 47, 49§§1, 2 και 3, 52, 55, 56§§1, 2, 3 εδ. ε' στ', ζ' και 4, 58 και 67§4 του ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, 340, 346 και 480 του ΑΚ, 69§1 περ.ε', 70, 74, 176 και 907-908 ΚΠολΔ, εκτός από 1) το επικουρικό αίτημα της αγωγής που αφορά στην αξίωση κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθ.904επ.ΑΚ), το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμο, διότι στην κρινόμενη περίπτωση η αγωγή δεν στηρίζεται νόμιμα και στις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, καθόσον τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συγκροτούν την κύρια βάση της αγωγής των εναγόντων και ακολούθως την ιστορική βάση της ευθύνης της εναγομένης, ταυτίζονται απολύτως με εκείνα που απαρτίζουν την ευθύνη της λόγω αδικαιολόγητου πλουτισμού (βλ. ΑΠ 222/2003 ΕλλΔνη 45, σελ.475, ΕφΠειρ 934/2003 ΕλλΔνη 45, σελ.559 και ΕφΑΘ 9258/2003 ΕλλΔνη 45, σελ.1062), 2) το αίτημα της υπό κρίση αγωγής (υπό στοιχείο γ') να κατανεμηθεί το ποσό της ζητούμενης με αυτήν ενιαίας εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων οργανισμών, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθόσον, όπως ευθέως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 49§3 του ν. 2121/1993, οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται καταρχήν εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων, η δε περαιτέρω κατανομή των αμοιβών αυτών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό λειτουργίας του κάθε αντίστοιχου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και κατά συνέπεια το δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται ειδικότερα καθένας από τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης από την επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή, αφού η κατανομή αυτή αποτελεί, κατά την προεκτεθείσα διάταξη, αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των οργανισμών αυτών (βλ. προσκομιζόμενη με επίκληση ΜΠρΑΘ 3279/2008 αδημ.) και 3) τέλος, ως μη νόμιμο και επομένως απορριπτέο κρίνεται και το αίτημα των εναγόντων αναφορικά με την επιδίκαση υπέρ τους δικαστικών εξόδων ποσού 1.400,00 ευρώ, καθόσον δεν επισυνάπτουν κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν συγκεκριμένα, κατά είδος και ποσό, τα επιμέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το παραπάνω ποσό αυτών (βλ.ΑΠ 654/1989, ΕλλΔνη 1990, σελ.1442), ως εκ τούτου δε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθ.191§2 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο σε περίπτωση τυχόν επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σε αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (βλ. ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔνη 39, σελ.1284). Επομένως, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο για το αντικείμενό της αγωγής τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. Τα υπ' αριθμ. 010174 και 167396 αγωγόσημα), πρέπει η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος της που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και από την ουσιαστική της άποψη.

Η εναγομένη, με δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της στο ακροατήριο, που καταχωρήθηκε συνοπτικά στο οικείο πρακτικό και αναπτύσσεται περισσότερο με τις έγγραφες νόμιμα κατατεθειμένες προτάσεις της, αρνείται την αγωγή, ισχυριζόμενη, περαιτέρω, κατ' ορθή εκτίμηση αυτού, ότι η αξιούμενη αμοιβή είναι υπερβολική και καταφανώς δυσανάλογη προς τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτούργησε το εν λόγω ξενοδοχείο κατά τα έτη 2003 και 2004. Ο ισχυρισμός αυτός που συνιστά την ένσταση της καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος του άρθ.281ΑΚ είναι απορριπτέος, ως μη νόμιμος, καθόσον, υπό τα προεκτεθέντα περιστατικά, δε μπορεί να βρει έρεισμα στην προαναφερομένη και επικαλούμενη από την εναγομένη διάταξη του ΑΚ, δεδομένου ότι η επίδικη εύλογη αμοιβή, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, καθορίζεται, όπως προαναφέρθηκε, τόσο κατά τρόπο προσωρινό όσο και κατά τρόπο οριστικό, από το αντίστοιχα αρμόδιο προς τούτο δικαστήριο, το οποίο, λαμβάνοντας υπ' όψιν του τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια, καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο και δίκαιο, για τη συγκεκριμένη περίπτωση, ύψος, μη δεσμευόμενο μάλιστα από το

συντασσόμενο κάθε φορά από τους ενάγοντες κοινό αμοιβολόγιο τους (Βλ. ΠΠρΘεσ 3953/2008, ό.π. και ΜΠρΑθ 3279/2008, ό.π. και σε Δ. Καλλίνικου, ό.π., παρ.184, σελ.237 και παρ.213, σελ.279 και 280).

Από τις έντορες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως, που δόθηκαν στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάρια με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι, για μερικά από τα οποία γίνεται ειδική αναφορά κατωτέρω, χωρίς όμως να έχει παραλειφθεί κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της παρούσας διαφοράς και από όσα συνομολογούνται από τους διαδίκους (άρθ. 261 ΚΠολΔ), όπως προκύπτει από το σύνολο των περιλαμβανομένων στις έγγραφες προτάσεις τους ισχυρισμών, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι ηθοποιοί του πρώτου ενάγοντος, μουσικοί του δεύτερου, τραγουδιστές-ερμηνευτές του τρίτου και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας και τέταρτου ενάγοντος, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους.

Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία, δε, των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως 5-12-1987, (ΦΕΚ 1164/1997) και φέρουσες για τους πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των ενάγοντων, αντίστοιχα, τους αριθμούς 11085/5-12-1997, 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω Νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσταγές του Νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των ανωτέρω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49§1 του ίδιου ως άνω Νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ήδη αναφερθεισών τεσσάρων κατηγοριών δικαιούχων τούτων (ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας), έχουν συνάψει αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον ισπανικό «ΑΙΕ», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», τον ουγγρικό «ΕJΙ», το λιθουανικό «ΑGΑΤΑ», το δανικό «GRAMMEX», τον ολλανδικό «NORMA», τον βέλγικό «MICROCAM», πολωνικό «STOART», τον εκπροσωπώντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.α.) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί ηθοποιοί, μουσικοί, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους

συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθ. 2, 4 και 5§1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθ. 5§2 του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας.

Η εναγομένη διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην πόλη των ..... και επί της ..... ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «.....», το οποίο διαθέτει ... δωμάτια και ανήκει στην κατηγορία των τεσσάρων αστέρων. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεόρασης και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεόρασης που έχουν εγκατασταθεί από την εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2003 και 2004 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη το μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη αυτά στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων ήταν ευρεία, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η εναγομένη, στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για την επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, την έννοια του «κοινού», διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της, δηλαδή, πρόεβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελλήνιας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκατάστασης για διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεόρασης για τη λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές ότι και εάν δεν γίνεται από την εναγομένη η χρήση του υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μετάδοσης, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μια άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι ενάγοντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς για καταβολή της εύλογης αμοιβής,

δεν είχαν αποβλέψει σε αυτό. Έτσι, η εναγομένη, χρήστης-λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης, παρουσίασε αυτή χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο για εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των εναγόντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από εκείνη για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοσή τους και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων, σύμφωνα με την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 3§2 του Ν. 2121/1993. Συνεπώς, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, η οποία υπέχει αντίστοιχη υποχρέωση να την καταβάλει σε αυτούς. Εξάλλου, οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που έπρεπε να καταβάλουν οι ξενοδόχοι που χρησιμοποιούν τηλεοράσεις και ραδιόφωνα για την εκπομπή προγραμμάτων, ανάλογα με την κατηγορία των αστέρων στην οποία ανήκει το ξενοδοχείο, σε συνδυασμό με το κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες και δη στις εφημερίδες «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» στο φύλλο της 24.4.2003, «ΑΥΓΗ» στο φύλλο της 24.4.2003 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» στο φύλλο της 24.4.2003. Το εν λόγω αμοιβολόγιο αποτελεί πρόταση για διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που προβαίνουν, κατά τον προπεριγραφέντα τρόπο, σε παρουσίαση των έργων αυτών στο κοινό-πελάτες τους. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή που, σύμφωνα με το αμοιβολόγιο και για τα έτη 2003 και 2004 αξιώνονταν υπέρ των μελών των εναγόντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις τεσσάρων αστέρων για καθένα από τα ως άνω έτη, ανέρχεται στο ποσό των 0,10 και 0,18 ευρώ ημερησίως, αντίστοιχα, ανά δωμάτιο, ενώ για τις λοιπές κατηγορίες ξενοδοχείων, αυτή ήταν, κατ' ανάλογο μέτρο, αυξημένη ή μειωμένη. Οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με το ξενοδοχειακό Επιμελητήριο, όπως και με την ήδη αντίδικό τους εναγομένη και να προβάλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων πνευματικών δημιουργών, πλην όμως οι προσπάθειες αυτές δεν τελεσφόρησαν, μολονότι ήδη άλλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, όπως οι εκμεταλλευόμενες τα υπό τους διακριτικούς τίτλους «.....», «.....» και «.....» ξενοδοχεία, έχουν προβεί στην κατάρτιση συμβάσεων με τους ενάγοντες οργανισμούς και συμφώνησαν στην καταβολή εύλογης αμοιβής για όμοια με την ενεργούμενη από την εναγομένη δημόσια παρουσίαση των έργων των μελών τους. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των δημιουργών, μελών των εναγόντων οργανισμών κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους αυτούς και εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικά εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Ως κριτήρια, για τον υπολογισμό αυτής της αμοιβής, πρέπει να ληφθεί υπόψη καταρχήν η αξία της συγκεκριμένης χρήσης από την εναγομένη στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, η οποία έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμεταλλεύσεως της επιχείρησής της ως ξενοδοχειακής, για το λόγο αυτό δε, δεν τυγχάνει εφαρμογής και ο προβλεπόμενος στη διάταξη του άρθρου 32§1 του Ν. 2121/1993 τρόπος υπολογισμού σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της εναγομένης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων, περαιτέρω δε, το γεγονός ότι η πόλη των Χανίων είναι ιδιαίτερα τουριστική σε σχέση με το υπόλοιπο νησί της Κρήτης, αλλά και αναφορικά με τις λοιπές τουριστικές περιοχές της Ελλάδας, με τουριστική κίνηση από το μήνα Απρίλιο ως και το μήνα Οκτώβριο και έμφαση τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο, αποτελεί δε πόλο έλξης τόσο για τους Έλληνες όσο και για τους αλλοδαπούς, ο αριθμός των δωματίων του συγκεκριμένου ξενοδοχείου το οποίο χαρακτηρίζεται ως ξενοδοχείο πόλης, η κατηγορία του (τεσσάρων αστέρων), η θέση του (βρίσκεται σε κεντρικό σημείο της πόλης των ....., πλησίον της παλαιάς πόλης και των σημαντικών αξιοθεάτων αυτής, καθώς και στη θάλασσα, πλην όμως όχι κοντά σε

παραλία), το γεγονός ότι απευθύνεται τόσο σε αλλοδαπούς τουρίστες, όσο και σε Έλληνες, τουρίστες ή επιχειρηματίες και η πληρότητα του ξενοδοχείου κατά τον κρίσιμο για την ένδικη υπόθεση χρόνο (2003-2004), η οποία κυμαινόταν, κατά μέσο όρο για όλη τη διάρκεια των παραπάνω ετών, σε ποσοστό 60-65%, ο σκοπός της διαμονής των πελατών σε αυτό (συνήθως τουρίστες ή επιχειρηματίες), ο, κατά μέσο όρο, χρόνος παραμονής τους (ολιγοήμερης διάρκειας), οι πραγματικές τους δυνατότητες να παρακολουθήσουν εντός του δωματίου τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, ενόψει και του ότι είναι σε ικανό ποσοστό αλλοδαποί, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των εναγόντων και η συμβατικά οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των εναγόντων με άλλα ξενοδοχεία. Βάσει των ως άνω προσδιοριστικών στοιχείων, το Δικαστήριο κρίνει, λαμβανομένων υπόψη και των διδαγμάτων της κοινής πείρας και της λογικής, ότι το ύψος της προκειμένης εύλογης αμοιβής πρέπει να καθορισθεί για καθένα από τα έτη 2003 και 2004 στο ποσό των 0,09 ευρώ και 0,10 ευρώ, αντιστοίχως, ημερησίως ανά δωμάτιο, δηλαδή στο ποσό των 3744,90 ευρώ για το έτος 2003 (0,09 X 114 X 365) και στο ποσό των 4.161,00 ευρώ για το έτος 2004 (0,10 X 114 X 365). Επομένως, το συνολικό ποσό της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ενάγοντες για τα έτη 2003 και 2004 ανέρχεται σε 7.905,90 ευρώ (3.744,90 + 4.161,00).

Μετά ταύτα, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, να καθορισθεί η οφειλόμενη από την εναγομένη, για τα έτη 2003 και 2004, εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, στο ποσό των 3.744,90 ευρώ για το έτος 2003 και στο ποσό των 4.161,00 ευρώ για το έτος 2004, αντίστοιχα και συνολικά στο ποσό των 7.905,90 ευρώ και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το αμέσως αναφερθέν ποσό, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Η καθυστέρηση εκτέλεσης της απόφασης δεν επιφέρει βλάβη στους ενάγοντες ούτε συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι και πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσία αβάσιμο το αίτημα κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής (αρθ.908 ΚΠολΔ). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγομένη, για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2003 και 2004 αναφερόμενη στο σκεπτικό εκμετάλλευση του ρεπερτορίου τους, στο ποσό των τριών χιλιάδων επτακοσίων σαράντα τεσσάρων ευρώ και ενενήντα λεπτών (3.744,90€) για το έτος 2003 και στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εκατόν εξήντα ενός ευρώ (4.161,00€) για το έτος 2004 και συνολικά στο ποσό των επτά χιλιάδων εννιακοσίων πέντε ευρώ και ενενήντα λεπτών (7.905,90 ευρώ).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των επτά χιλιάδων εννιακοσίων πέντε ευρώ και ενενήντα λεπτών (7.905,90 ευρώ), με το νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα της επίδοσης της αγωγής και έως την εξόφληση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στα ....., στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση αυτού στις 12 Ιουνίου 2009, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ